

**PALABRAS DE ALBERTO NÚÑEZ FEIJOO,
PRESIDENTE DE LA XUNTA DE GALICIA**

Autoridades;

Amigos e amigas:

Aínda que ós políticos se nos adoita reservar outro espazo nos xornais, vanme permitir que faga algo de 'opinión' sobre o acto que nos reúne aquí. Fareino apoiado nos pensamentos dunha das figuras máis importantes que se cruzaron na vida do noso premiado, segundo el mesmo ten recoñecido algunha vez. Creo que ámbolos dous compartimos a profundidade destas palabras de Seoane:

"cada día que pasa sinto máis necesidade de estar en contacto coas xentes ás que lle preocupa o mesmo xénero de cousa que a un mesmo".

Aínda que sen a saudade da emigración, nin o dramatismo do exilio que Don Luis confesaba con fondura ó seu amigo Maside, teño a impresión de que **unha necesidade semellante á de Seoane é a que move a La Voz de Galicia a organizar un acto coma este desde hai máis de medio século.**

Unha rápida ollada a esta sala pode detectar facilmente motivacións ben heteroxéneas. Cada un dos presentes actuamos con condicións e con obstáculos particulares; guiámonos por ideoloxías diversas. E aínda que elixiramos rutas diferentes, estou convencido de que a meta é compartida. **Como o noso periódico anfitrión na súa denominación e no seu ideario, tamén a tódolos que estamos aquí preocupáanos "o mesmo xénero de cousa". Refírome, por suposto, a Galicia.**

Pídolles que non vexamos niso algo azaroso ou trivial. Ben ó contrario, creo que debería servirnos como inspiración para afrontar xuntos os principais retos da terra que nos une e nos convoca. Recoñezo que este exercicio que lles propono non é de autoría propia. Moitos outros pregoárono e aplicárono antes ca min: entre eles, Xosé Luis Méndez Ferrín.

De tódalas razóns que fan del un dos referentes da literatura galega contemporánea, para min unha das máis importantes é a súa capacidade para facernos partícipes da singularidade que só teñen uns poucos pobos. Trátase da diversidade da cultura galega que Ferrín alumea, por exemplo, en 'De Pondal a Novoneyra'.

Abofé que as motivacións temporais, literarias e mesmo ideolóxicas entre o pai do noso himno mailo poeta do Courel son dispares. Como as de Rosalía e Piñeiro; como as de Cabanillas e Valle Inclán; como as de Curros e Cela; ou como as de Casares e o propio Ferrín; por poñer só algúns exemplos. E sen embargo, todos eles tiveron e teñen un papel protagonista na nosa historia literaria. Escribiron dende a Montaña luguesa, dende unha casa de Padrón, dende unha mesa-camilla en Compostela, ou dende Ourense, como o noso premiado. **Fora cal fora a orixe, o destino sempre foi Galicia.**

Velaquí, entre nós, un exemplo. **A obra de Xosé Luis Méndez Ferrín xa é historia e xa é patrimonio de tódolos cidadáns desta terra.**

Independentemente dos seus pensamentos, da súa ideoloxía, do seu lugar de nacemento, da lingua que empreguen habitualmente. Felicitémonos por este **comportamento tan propio que foi construíndo de galeguismo harmónico e integrador un país coma o noso.** Grazas a iso, temos unha cultura diversa, aberta e plural; e temos ademais un guieiro.

Porque, amigas e amigos, estou certo de que ese modelo que iniciaron os nosos devanceiros a través dos libros pervive hoxe entre nós. Pervive en cada galego que –sendo coruñés ou non– celebra a designación da Torre de Hércules como Patrimonio da Humanidade. Pervive en cada galego que vive o Ano Santo Xacobeo, sexa cal sexa a distancia que o separe da Catedral compostelana. Pervive en cada galego que renova o espírito da revista ‘Nós’, tamén máis aló de terras ourensás.

Pervive en cada galego e debe pervivir da nosa sociedade e na política como reflexo dela. ¿Ou acaso o Porto Exterior da Coruña non será tamén o grande Porto Exterior de Galicia? Si, é de Galicia como o Centro Tecnolóxico en Ourense; o Campus do Mar en Vigo; a Cidade da Cultura en Compostela; o Centro de Tecnificación en Pontevedra; os estaleiros en Ferrolterra; ou o novo Hospital público de Lugo, que acaba de abrir as súas portas este mesmo luns.

Non se pode dicir que ningunha singularidade amole a nosa existencia colectiva. Ó revés, cada unha delas dálle forma a un país no que as diferenzas non deben confundir, dividir ou enfrontar; senón que as temos que fundir para enriquecer a realidade común que é Galicia. **Celebro a persistencia da nosa pluralidade, a pesar das etapas turbulentas que temos pasado ó longo da nosa historia.** Nesta festa de carácter tan polifacético está a confirmación de que segue sendo así; e –se mo permiten– tamén a garantía de que non contaminemos unha das nosas principais riquezas colectivas.

A alma do noso país fíxose con cordialidade, con unidade e con xenerosidade. Foi así como se esvaeceu calquera risco de 315 Galicia illadas e foi así como levantamos os grandes proxectos de país. Con unidade, abrimos as institucións do autogoberno. Con cordialidade fixemos perdurar o idioma galego, unha construción colectiva e moldeada que non é contraria á obrigada ambición do que quere saber unha terceira lingua. Con xenerosidade demos exemplos semellantes ben recentemente, co nacemento, por exemplo, dunha única caixa de aforros galega.

Hai poucos momentos máis críticos que este que vivimos; e hai poucas oportunidades mellores ca este encontro no que *Fundación Santiago Rey Fernández-Latorre* reúne a políticos, a concellos, a organismos, a academias, a informadores, para pedir que fortalezcamos xuntos a Galicia, porque Galicia existe; e confésolles que é a razón pola que eu estou en política.

Con xenerosidade, porque –como ocorreu no pasado– **para ser unha comunidade completa, a enerxía individual ten que combinarse coa enerxía colectiva. Con cordialidade, porque** –como ocorreu no pasado– **só triunfarán os plantexamentos que xurdan da síntese de ideas. Con unidade, porque** –como ocorreu no pasado– **é incompatible querer que medre unha cidade e traballar por que encolla o seu país.**

Queridos amigos; son un profano na profesión periodística, pero tamén son –por razóns evidentes– un gran seguidor dela. Entre outras cousas, porque como presidente do meu país, son especialmente sensible ós problemas de comunicación que sofre o mundo da política.

Sei ben da importancia dun bo titular no que se poida sintetizar o contido dunha idea ou un feito. Nun acto coma este, son consciente da dificultade de atopar un no que todos os que estamos aquí –subíramos ou non a esta tribuna– nos sintamos representados. Hai doce meses Don Santiago Rey Fernández-Latorre atinou cando dixo: “**a maior das miñas conviccións chámase Galicia**”.

Coincidirá comigo en que nos tempos que corren é máis necesario ca nunca que cada un de nós, dende as nosas respectivas responsabilidades, nos guiemos polo sentido da máxima do editor que nos acolle. **Galicia ben merece ver multiplicadas as súas capacidades propias a través das nosas**

alianzas. Velaquí unha nova oportunidade de cooperación polo ben do conxunto do país. **Galicia, nestes tempos de incertidume, máis que nunca.**

Moitas grazas.